

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Udgivet af Dansk Arbejdsmands Forbund.

Arbejds mændenes Sangbog

København : Det Grafiske Institut, [1916]

46 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Arbejdsmandenes Sangbog.

Rbh. 1916.

53 - 176 R

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 02947 7

+Rex

Arbejdsmændenes Sangbog

417. 2038

Udgivet af Dansk Arbejdsmands Forbund

ARBEJDSMÆNDENES SANGBOG

UDGIVET AF
DANSK ARBEJDSMANDS FORBUND

Nu har vi lært vort Fremtidsmaal at kende,
Nu har vi lært, at Enighed gør stærk,
Nu ved vi, at vi har en fælles Fjende,
Nu ved vi, at det være skal vort Værk
I Fællesskab en Samfundsbygning rejse,
Som skænker Ly til store og til smaa,
Hvor Frihed, Lighed, Broderskab skal knejse
Som et Symbol, vi alle kan forstaa.

H. Ewers.

FRANCIS ANDERSON
SACRIFICE

MICHAEL
DANIEL ANDERSON

FRANCIS ANDERSON
SACRIFICE
MICH
DANIEL ANDERSON

1. L'INTERNATIONALE.

Rejs Jer, Fordømte her paa Jorden,
rejs Dig, Du Sultens Slavehær!
I Rettens Krater buldrer Torden,
nu er det sidste Udbrud nær.
Bryd kun Fortids møre Mur i Stykker,
Slaveskare, der er kaldt!
Snart Verdens Grundvold sig forrykker,
fra Intet da vi bliver Alt!

∴ Vaagn til Kamp af Jer Dvale,
til den allersidste Dyst;
— og Internationale
slaar Bro fra Kyst til Kyst. ∴

Ej nogen mægtig Gud og Kejser
og Folkehøvding staar os bi.
Nej selv til Kampen vi os rejser,
vor Folkeret forlanger vi.
For at knuse Tyvene, vi føder,
for at fri vor bundne Aand,
vi puste vil til Essens Gløder,
og smede med en senet Haand.

∴ Vaagn til Kamp o. s. v. ∴

Vi knuges under Stat og Love,
vi flaaes af Skatters skarpe Klo,
og pligtfri kan den Rige sove,

vor Ret kan ingen Steder gro.
 Lad os kaste Aaget af vor Nakke!
 Lighed fordrer Pligt for Ret.
 Med Pligterne vi tog til Takke,
 nu tager vi vor Løn for det.

∴ Vaagn til Kamp o. s. v. ∴

Ved Ofringen til Mammons Ære
 har Guldets Konger aldrig haft
 et andet Maal end det: at tære
 paa Proletarens Arbejdskraft.
 Denne Bande, ved vor Slid og Plage,
 til en mægtig Rigdom kom;
 og naar vi fordrer den tilbage,
 forlanger vi vor Ejendom.

∴ Vaagn til Kamp o. s. v. ∴

Arbejdere i Stad, paa Landet,
 en Gang skal Verden blive vor.
 Den dovne Snylter skal forbandet
 forjages fra den rige Jord.
 Mange Gribbe paa vort Blod sig mætter,
 lad os jage dem paa Flugt.
 Vor Kamp en herlig Tid forjætter,
 hvor Solen altid straalere smukt.

∴ Vaagn til Kamp af Jer Dvale,
 til den allersidste Dyst;

— og Internationale

slaar Bro fra Kyst til Kyst. ∴

Oversat af Hans Laursen.

2. SOCIALISTERNES MARSCH.

Snart dages det, Brødre, det lysner i Øst —
til Arbejdet, fremad i Kor!

Man haaner den Fattiges eneste Trøst:
vor Ret til at leve paa Jord;
man deler vor Frihed, beskærer vort Brød;
til Arbejdet! Liv eller Død!

Aartusinders Aag paa vor Nakke blev lagt,
vi bar det og tav i vor Nød;
men er vi de mange, saa være det sagt:
vi fordre det daglige Brød.

Samdrægtige gaar vi i Sorg og i Nød
til Arbejdet! Liv eller Død!

Til Trælle i Sind og til Slaver af Guld
den voksende Slægt fostres frem,
og Jorden saa aldrig saa usselt et Kuld
som det, der paa den nu har Hjem;
thi Lykken maa visne ved Tryglen om Brød
— til Arbejdet! Liv eller Død!

Vor Arne er kold og vort Hjem kun et Skjul
for Trængsler og Tvedragt og Savn;
vor Idræt man fængsler i Bur som en Fugl
og kaster Foragt paa vort Navn. —
Os levnes kun Hadets den ulmende Glød
— til Arbejdet! Liv eller Død!

Rigmændene fodres ved Arbejder-Slid,
 og Præsterne fører os frem
 til Pøle af Svovl paa den yderste Tid —
 naar ikke vi ofrer til dem.
 Vi bygger en Guldgrav, Tyranner! for Brød
 — til Arbejdet! Liv eller Død!

Det knager i Samfundets Fuger og Baand,
 — lad falde, hvad ikke kan staa! —
 Men ræk mig, o Broder! din barkede Haand,
 før i Løgn og af Sult vi forgaa.
 En Bygning vi rejser til Skærm i vor Nød;
 — til Arbejdet! Liv eller Død!

U. P. Overby.

3. ARBEJDETS MAND.

Mel.: Slesvig, du elskede, omstridte Land.

Arbejdets Mand, Du, som haardt for dit Brød
 Livet igennem maa trælle og slide;
 Du, som kun kender til Savn og til Nød,
 Du, som fra Vuggen har lært kun at lide;
 Arbejdets Mand, vaagn op, vaagn op,
 slutter i Arbejderhæren Trop!
 Frihed, Lighed være dit Maal.

Vel er Du fattig, men har dog en Ret:
 den til at leve saa vel som de andre;
 vel var din Oplysning inderlig slet,
 men Du ej længer i Mørket skal vandre.

Arbejdets Mand, vaagn op, vaagn op,
 slutter i Arbejderhæren Trop!
 Frihed, Lighed løser hvert Baand.

Vel er Du ikke som Rigmanden flot,
 har intet Guld, som kan købe Dig Ære;
 vel er dit Sprog (som din Næve) lidt raat,
 Samfundets Støtte din Haand dog skal være.

Arbejdets Mand, vaagn op, vaagn op,
 slutter i Arbejderhæren Trop!
 Frihed, Lighed være dit Maal.

Arbejdets Mand, ræk din Broder din Haand,
 spræng den forrustne, end strammende Lænke,
 som man har lagt paa din slumrende Aand;
 brug saa din Ret til for Frihed at kæmpe.

Arbejdets Mand, vaagn op, vaagn op,
 slutter i Arbejderhæren Trop!
 Frihed, Lighed løser hvert Baand.

C. Jacobsen.

4. FØR OG NU.

Mel.: I Barndommens Dage.

I Fortidens Dage gik Arbejdets Søn
 og sled sig for Sulteløn træet,
 Han ændsed' ej Aaget, han kræved' ej Løn,
 og kendte ej Menneskeret.
 Han bugtede Ryggen for Stormandens Blik
 Og Modet var sygeligt, vegt.
 Han krøb for de Prygl, han til Overmaal fik,
 og gjorde sit Hov og sin Egt.

Han troede paa Løgner, naar der blev ham sagt,
 at slig var hans Lod her paa Jord;
 men Lønnen, han fik, var kun Haan og Foragt
 og Smuler fra Rigmandens Bord. —
 Aartusinder gik der, forinden der lød
 en gjaldende Røst om hans Ret
 til Lykken og Ret til det daglige Brød, —
 til mer end at spise sig mæt.

Han lytted' med Undren; men Øjet fik Glans,
 og Ryggen sig rettede lidt,
 han søgte sig Fæller til Frihedens Dans,
 og nu har han kæmpet og stridt, —
 og nu er han rank, hans Øje er klart,
 hans Pande har fribaaret Præg.
 Hans Træl-Aag er kastet og Stormanden snart
 vil føle sig kastet til Væg.

Hvad ønsker han nu da, den Arbejdets Mand,
 vil han bytte Roller med dem,
 som røved' hans Lykke og knebled' hans Stand,
 vil hævnfuld han mod dem gaa frem?
 Nej, vist vil han ej, han vil kun sin Ret,
 og Ingen han træder for nær.
 Var Fortiden mod ham end inderlig slet,
 hans Stræben dog gælder Enhver.

Han ønsker sin Ret ubeskaaret og helt,
 men ønsker den for hver især,
 han ønsker kun Lykken paa Jorden fordelt
 til alle, der Lykken er værd.
 Se derfor vi prise den Arbejdets Mand,
 som Led i Kulturkampens Hær.
 Og derfor vi alle vil tro holde Stand,
 Kampens Løn er vor Troskab vel værd.

Vor Sag er retfærdig, trods Hadet mod den,
 trods Udbyttertrudsler og Nid,
 trods hver en Førræder, hver frafalden Ven,
 vil Sejren dog følge vor Strid,
 og derfor skal I, der har strittet imod,
 slutte op i Gelederne der.
 I finder kun Nederlag, der hvor I stod;
 men Sejren i Arbejdets Hær.

C. Jacobsen.

5. MUREN SKAL VÆLTE.

Mel.: Necken han sjunger på böljen blå.

Dybest i Mørke, hvor Skyggemur
spærrer for Solstraalens Glans,
spærrer for Pust fra den fri Natur,
og knuger vort Sind og vor Sans,
hvor kun af Lykken man kender Navn,
gruer for Fremtid i Løn,
der finder den Arme sin Fødestavn,
der fødtes den Arbejdets Søn.

Fattig og ussel hans Vugge var,
hans Barndom var Trældom og Slid,
Verden ham stempeld' som Proletar;
han fødtes til Nag og til Nid.
Livet var sort og kun sort hans Sind,
Had var hans Fædrenearv,
Sulten den bleged' hans Barnekind,
og dog fik han Kræfter i Marv.

Stenet var Vejen, han vandred' paa,
og Tornene saared' hans Fod,
mørk kun og sløret hans Fremtid laa,
dog Haabet gav Styrke og Mod.
Frejdig han stævned' ad Vejen haard,
som opad mod Lyset sig svang.
Engang i Tiden han Lyset naar,
og Lykken vil krone hans Gang.

Muren skal væltes! — og Skyggen bort.
 Solen skal kaste sit Skin
 ind over Hytten, hvor Livet var haardt,
 mildne det sorgfyldte Sind.
 Verden skal løftes ved Arbejdets Søn,
 selv skal han kæmpe sig frem.
 Daadrigt Arbejd' vil høste sin Løn,
 Frihed, i Samfund og Hjem.

C. Jacobsen.

6. ARBEJDSMANDENS MAAL.

Mel.: Høje Nord.

Arbejdsmand, ret Dig op,
 det er Tid for Dig at kæmpe,
 ingen Magt din Kraft kan dæmpe,
 naar Du staar i samlet Trop.
 Samlet kan Du bryde Lænker,
 ene er Du slagen Mand.
 Frihedskrænker,
 vogt Dig for den femte Stand.

Arbejdsmand, kræv din Ret,
 lad Dig ej af Slidet sløves;
 thi din Frihed Dig berøves,
 naar Du værner den for slet.

Samholds Sværd maa stadig svinges,
 om din Fane tro staa Vagt,
 ellers tvinges
 Du af Kapitalens Magt.

Arbejdsmand, Tankens Magt
 blev Dig af Naturen skænket,
 mens Du laa i Trældom lænket,
 gav paa den for lidt Du Agt.
 Kundskab maa Du hige efter,
 søge den af al din Flid,
 Kundskabs Kræfter
 bruges skal i Kampens Tid.

Arbejdsmand, stærk og sund
 blev Du dannet af Naturen,
 Slid og Nød dog skar Dig Furen
 dybt i Sindet som om Mund.
 Lyse Vilkaar man Dig nægter,
 plejer før Maskinens Staal;
 sunde Slægter
 hører til dit Fremtidsmaal.

Arbejdsmand, mangen Kamp
 kan vi her tilsammen fejre;
 mere Kamp og flere Sejre
 ligger skjult i Fremtids Damp.

Lad dit Raab om Jorden suse:
 Jeg vil være stærk og fri,
 Jeg vil knuse
 Kapitalens Tyranni.

C. Abrahamsen.

7. VEL MØDT, KAMMERAT!

Mel.: Socialisternes Marsch.

Vel mødt, Kammerat, til Forhandling i Dag,
 vort Forbund, det kaldte paa os,
 det gælder hver Arbejdsmands dyreste Sag:
 Vår Enigheds Magt, som jo Trods
 skal byde enhver, der ved List eller Slag
 forsøger at søndre vort Fag.

En Ting fik vi lært, medens Aarene gik,
 at, selv om end Stenen er svær,
 de mange som Regel dog Bugt med den fik,
 og bedst man nok kæmper som Hær,
 thi enkeltvis evner kun lidet vi nok,
 men alt, naar vi løfter i Flok.

Vort Forbund blev mægtigt og stort som kun faa,
 og ledet med Snildhed og Kløgt,
 hvor gerne man vilde af Marken os slaa,
 forgæves det dog blev forsøgt.
 Den Glæde ej heller skal Fjenden nu faa,
 at splittet vi Arbejds mænd staa.

Naar Modgang vil søge at knuse vort Værk,
 vi tager det sindigt og støt,
 det højner vort Mod og gør Viljen saa stærk,
 at Angrebet kun bliver dødt.
 I Modgangens Dage vi Arbejdsmænd maa
 i Forbundet samlede staa.

Nielsen-Kolding.

8. FREM, ARBEJDSMÆND!

Mel.: Frem, Bondemand, frem!

Frem Arbejdsmand, frem, staa fast paa din Ret,
 husk, tidt led Du Nød;
 beskeden at være kun baader Dig slet,
 naar det gælder dit Brød
 og Husly og Klæder og Kone og Børn,
 som er i din Varetægt —
 Nej, staa Du kun fast og tag mod en Tørn
 for Dig og din Slægt!

Du længe nok gik under Trælleaag
 med krumbøjet Ryg,
 Du var blød, Du var veg, som en lille Pog,
 ja, af Sind var Du myg,
 men da Frihedssolen den lyste i Øst:
 Vaagn — og fred om dit Hjem,
 Du samtidig hørte en dundrende Røst:
 Frem, Arbejdsmand, frem!

Millioner andre de hørte den Røst:
Frem, Arbejdsmand, frem,
nu skal vi nok samles og tage en Dyst
for Arne og Hjem.

Vi vil ikke regeres af død Kapital,
men af den sunde Fornuft,
og Kravet er dette: »Vi have skal
mere Lys, mere Luft.«

En kortere Arbejdstid maa der til
og højere Løn,
ja, derfor er det, vi kæmpe vil,
hver Arbejdersøn.
Derfor meld Jer i Arbejdsmands-Forbundet ind,
hver eneste Mand,
det vil gyde Tillid og Haab i dit Sind
og højne din Stand!

J. P. Mortensen.

9. HILSEN TIL KONGRESSEN.

Mel.: Vintren rasat ut.

Arbejds mænd fra alle Landets Kanter —
selv fra andre Lande er her nok —
vær Velkommen, som Repræsentanter
for den store, maalbevidste Flok.
Lad jert Ord og Arbejd', Handling være
præget af sædvanlig Flid, Forstand;

saa at det kan rige Frugter bære
for den jævne, simple Arbejdsmand.

Store, rige Kræfter laa i Dvale,
vented' kun paa at gaa frem til Daad. —
Nu ses Arbejds mænd i Rigsdagssale
og har Plads i deres Byers Raad. —
Som en ædel Hingst, der fremad spores,
kæmper han for mere Kløgt, Forstand;
selv blandt Lærde, midt blandt Professorer
ses den jævne, simple Arbejdsmand.

Trende Baand skal holde os i Rammen. —
Først og fremmest fagligt Sammenhold!
Men politisk staa vi ogsaa sammen,
som en Mur, et Skjold mod Tvang og Vold.
Og skal ej Udbytningskvæg vi blive
for hver Kræmmer, for hver Pengemand,
maa vi holde paa det kooperative
for den jævne, simple Arbejdsmand!

Arbejdsmand! Du Landets store Kærne!
Kæmp da for de tre Ting, Du har faaet.
Du, med sund Fornuft, som Ledestjerne,
vil gaa frem til Maalet, det er naaet!
Fremad! stadig frem! Bliv ved at kræve!
Ikke nok at hævde, — hæv din Stand!
Det er det vi skal, — saa raab da et Leve:
For den jævne, simple Arbejdsmand!

Jack.

10. ARBEJDSMANDEN.

Mel.: Langt højere Bjerge.

Han svinger sin Hue og synger en Sang,
 og bringer Humør med i Laget,
 en Arbejdets Ridder han er, og hans Rang
 er vundet med Hæder i Slaget,
 for Arbejdet adler, det véd han bestemt
 hvorfor skal en Arbejdsmand saa blive glemt.

Men er han en graahærdet, brav Kammerat,
 med Minder fra henrundne Dage,
 da hænder det vel, at den gamle Soldat
 staar stille og tænker tilbage
 paa Tider, da Haabløshed stak med sin Braad,
 og ynksomme Kaar var en Arbejdsmands Lod.

Det groveste Brød og det tungeste Tryk,
 den laveste Løn blandt de lave,
 en trælbundet Tanke, en krumbøjet Ryg,
 som oftest en sultende Mave,
 en Mand under Aaget, en Sjæl uden Tro,
 den fattigste Stamgæst i Knejspe og Kro

Saa var det. Da hørtes et Samlingssignal,
 han kastede Hakken og lytted';
 saa stemmed' han Ryggen mod Kvide og Kval,
 og Næven til Kampen han knytted';
 men gav den til Haandslag, hvor Vennerne stod,
 og følte det voksed' hans higende Mod.

Han svinger sin Hue og synger en Sang,
 han drager sig Sejre i Minde,
 er Vejen end tornefuld, Kampen saa lang,
 der er vel langt mere at vinde,
 før Arbejdets Ret er en hævdvunden Sag,
 men vi er en Magt under Samvirkets Flag.

A. C. Meyer.

11. GØR DIN PLIGT — KRÆV DIN RET!

Mel.: Høje Nord.

Gør din Pligt, kræv din Ret!
 er den Lov, der op skal bære,
 og beskytte Navn og Ære,
 der gør fri for Rust og Plet.
 Som at taale og at tie
 — skrevet staar i Sørgerand —
 og at bie,
 er man ikkun Arbejdsmand.

Gør din Pligt, ja, lad gaa!
 men vor Ret skal anerkendes,
 ej af Løfter mer' vi blændes,
 vi var længe nok de Smaa.
 Lad det brydes, lad kun briste,
 hvad ej mer kan holde Stand.
 Til det sidste
 staar den danske Arbejdsmand.

Gør din Pligt, naar det lød:
 Til din Hjælp vi højlig trænge,
 vi, som blev lock-out'et længe
 — uforskyldte lider Nød —.

Kapitalens Stemme lyder,
 hule »Ekko« over Land,
 Haan den byder
 til den danske Arbejdsmand.

Gør din Pligt, overalt!
 Lad det kendes allevegne,
 kendes grant af dine egne,
 hvor saa manges Vel det gjalddt;
 og for den, i Striden falder,
 vi et Minde rejse kan.
 Det vi kalder
 Æren for en Arbejdsmand.

Gør din Pligt, vær kun glad!
 Det brutale snart forsvinder,
 den humane Aand, Du finder
 lagt for Ret, men ej for Had.
 Som en Sol, der nyfødt gløder,
 er Oplysning for vort Land —
 Liv genføder
 for den danske Arbejdsmand.

Gør din Pligt, mød kun frem!
 Naar Du Hilsen faar at bringe
 op til Arbejds mænd paa Tinge

som et Bud fra manges Hjem.
 Arbejdsmænd repræsenteret
 — Ja, hvor stolt Du være kan —,
 Delegeret
 for den danske Arbejdsmand.

Gør din Pligt, lyd den Røst,
 Du i Hjertets Stemme finder
 til at løse det, som binder,
 Til at løfte Tidens Brøst,
 saa det lysner over Dale,
 over Skov og By og Land —
 højt at tale
 for den danske Arbejdsmand.

Kalhauge.

12. VOR KAMP.

Mel.: Ja, vi elske dette Landet.

Endnu mindes vore gamle
 Aarene, der svandt,
 før vi lærte os at samle,
 saa vi fremad vandt,
 — mindes, hvordan før i Tiden
 Arbejdsherren bød
 os, som al vor Løn for Fliden,
 knapt det tørre Brød.
 Ja, som al vor Løn for Fliden,
 bød han knapt det tørre Brød.

Men til disse vore gamle
 Ordet mægtigt lød:
 Proletarer, I maa samle
 jer til Kamp for Brød.
 — Staar I ene, vil I tabe
 Kampen hver især, —
 samlet I af Massen skabe
 vil en sejrrig Hær. —
 Samlet I af Massen skabe
 vil en stærk og sejrrig Hær.

Og vor Samling Hjælpen bragte
 til hver Arbejdsmand.
 Kapitalen med ej magte
 os som forhen kan.
 Og fra Kampen har vi hentet
 Brød til vore Hjem.
 Meget mer' end først var ventet
 kæmped' vi os frem.
 Meget mer', end først var ventet,
 naaed' Arbejdsmanden frem.

Endnu er ej Maalet naaet,
 som vi stiler mod.
 Og skønt mangt et Slag er slaaet,
 saa vi dog forstod:
 Meget mer' endnu skal kæmpes,
 før vi vinder frem,
 mangan Sag endnu skal læmpes,
 Sejr skal bæres hjem.

Mangen Sag endnu skal læmpes,
 mangan Sejr skal bæres hjem.

Og naar nu i Dag vi samles
 her i festligt Lag,
 først vi mindes vil de gamles
 Kamp for fælles Sag.
 Og som bedste Tak vi love
 dem, at for vor Stand
 vil vi alt i Kampen vove
 — hver en Arbejdsmand.
 Vil vi alt i Kampen vove,
 det vil hver en Arbejdsmand.

Chr.

13. FORBUNDSSANG.

Mel.: Høje Nord.

Arbejdsmand — Du som maa
 Grunden ud for Huset grave,
 — maa med Sten paa Nakken trave,
 og som maa for Børen gaa.
 Du som mellem Hjul og Remme
 i Fabrikkens Fængsel staar,
 — hæv din Stemme,
 kræv for Slægten bedre Kaar.

Arbejdsmand, Du som maa
 daglig haardt for Brødet slide,
 lad i Dag din Tanke glide
 mod det Maal, som vi vil naa,
 vi maa kræve større Lykke
 for vort Samfunds mange Smaa,
 ej hvert Stykke
 Brød af Taarer saltes maa.

Arbejdsmand — se Dig om,
 se, her er Du mellem Fæller,
 alle vi, som her Du tæller,
 hid som Du til Stævne kom
 for at drøfte fælles Nytte,
 for at røgte Standens Tarv
 den skal løfte
 svundne Slægters rige Arv.

Arbejdsmand, tænk Dig om,
 husk at bagved os vi tæller
 femti Tusind Forbundsfæller,
 paa hvis Vegne hid vi kom;
 femti Tusind Viljer stærke
 til at kæmpe for vor Sag,
 kan Du mærke,
 at det stunder imod Dag.

Arbejdsmand, lad os da
 her hinanden Haandslag give,
 paa at trofast vil vi blive

mod vor Sag — ej falde fra.
 Alt, hvad der er skævt, skal rettes,
 men Korsarer er vi ej,
 Æren plettes,
 naar man løber fejgt sin Vej.

Chr.

14. ARBEJDSMANDSSTANDEN.

Mel.: I Flugt gaar Tiden.

Lad andre stemme Tonerne til Ære
 for Gud og Konge, Flag og Fædreland;
 for Krig, Moral, for Dyd og Kirkens Lære —
 jeg synger om den jævne Arbejdsmand.
 Naar Tiden op og ned paa alting vender,
 naar Kongerne ej mere kan bestaa,
 se, saa er Arbejdsmandens travle Hænder
 den faste Grundvold, som der bygges paa.

Hil Dig! Du store, stærke, frie Skare,
 Du Danmarks største Organisation!
 Du med de stærke Lemmer, Øjne klare,
 den brede Ryg — Profil af vor Nation.
 Med Sindighed, med Jævnhed, bramfri Færden,
 med Sejghed, med en Villie af Staal,
 Du kan, Du skal erobre hele Verden,
 det er dit store og dit høje Maal.

Lad Kløgten, som steds' prægede din Virken,
 blot stadig føre an i Stridens Damp,
 Lad Klogskab med sin Firen og sin Lirken
 blot hverve det, Du ej kan naa ved Kamp.
 Lad Enighed og Broderaanden være
 mod alle Snigløb som det blanke Skjold.
 Lad Spliden ligge — lad Erfaring lære
 dig Enighed og varigt Sammenhold.

Til Lykke med dit Arbejd'; lad det blive
 til Gavn og Glæde for den hele Stand.
 Din Færd den vil engang Historien skrive,
 som noget, at, der byggede vort Land.
 Lad de Beslutninger, som Du udfører,
 gaa frem, saa man med Rette sigte kan:
 »Se, jeg er stolt af det, at jeg tilhører
 den jævne og den simple Arbejdsmand.«

15. TIL KAMP.

Mel.: Høje Nord.

Arbejdsmand! — Hør der gaar,
 Døn af Kampgny over Lande,
 hør, hvor Folkehavets Vande
 højt med Brag mod Kysten slaar.
 Kapitalen stedt i Fare,
 bruger endnu store Ord.
 Endnu har de
 Pladserne ved Livets Bord.

Arbejdsmand! — Hvis Du vil,
 at vi selv skal føre Ordet,
 at vi selv skal gribe Roret, . . .
 styre Skuden som vi vil, —
 da som hele Verden over
 i hver By fra Syd til Nord,
 Kamp vi vover
 for en Plads ved Livets Bord.

Arbejdsmand! mød da frem,
 hver Gang Sagen paa Dig kalder,
 hver Gang Kampsignalet gjalder
 til en Alvorsdyst med dem,
 der Dig nu dit Brød beskærer,
 og selv ta'r Profiten stor,
 og begærer
 for sig hele Livets Bord.

Arbejdsmand! — mød da frem,
 giv din Stemme med i Laget,
 tag en Dyst i Vaabendraget —
 hjælp at hente Sejren hjem, —
 alle Arbejds-Mænd og Kvinder,
 der med os paa Sagen tror;
 da vi vinder
 Pladserne ved Livets Bord.

Chr.

16. SANG FOR DANSK ARBEJDSMANDS FORBUNDS MEDLEMMER. I.

Mel.: Længe var Nordens herlige Stamme.

Længe var Arbejd's
haardføre Sønner
splittet — en magtløs
tvivlende Flok —
Kraften, som kunde
Verden beherske,
slæbte som Samson
Slavernes Aag.

Lydt over Lande
hørtes da Ordet:
»Samler jer, alle
Arbejdets Mænd!
Ene I mægter
aldrig at sejre;
samlet i Fylking
Sejren er vis!«

Ordet vi hørte,
og vi os samled'.
Samlet vi kæmped',
Sejre vi vandt.
Bytte vi bjerged',
Brød har vi vundet,
Lykke og Lys til
tusinde Hjem.

17. SANG FOR DANSK ARBEJDSMANDS FORBUNDS MEDLEMMER. II.

Mel.: Nu dages det, Brødre, det lysner i Øst.

»Snart dages det, Brødre, det lysner i Øst«,
saadan har vi sunget saa tidt,
og Sangen i Kampen gav Mod og gav Lyst,
imedens vi fremad har stridt.

— Vi stred for at rejse vor Stand af dens Nød;
— Til Arbejdet Liv eller Død!

»Snart dages det, Brødre, det lysner i Øst«,
saadan kan vi synge endnu;
thi Sejrene gav os i Livskampen Trøst,
og ægged' og ildned' vor Hu,
saa fremad vi kæmped', mens Feltraabet lød:
»Til Arbejdet, Liv eller Død!«

Vi kæmped' os fremad til lysere Kaar;
— men vækkede Fjenderne op.
Hver Sejer, vi vandt, gør vor Kamp mere haard,
men samtidig øges vor Trop.
— Hvert Øjeblik Fjenden en Kamptrusel bød;
— til Arbejdet, Liv eller Død!

Og trofast vi Arbejdsmænd udgraver Grund,
og støber det ny Fundament,
hvorpaa der skal rejses en Bygning mer' sund,

end Samfundet hidtil har kendt.
 Saa lyder det taktfast, som Dampfløjtens Stød:
 »Til Arbejdet, Liv eller Død!«

Lad Skorstensbaroner gaa sammen i Flock,
 lad Entreprenører slaa Kreds; —
 ret aldrig en Hauberg og Foss bliver nok,
 naar ikke vi splittede ses!
 — Derfor under Faren hver Arbejdsmand mød!
 — Til Arbejdet, Liv eller Død!

Du Arbejdsmand! slip da Din Skovl og Din Bør,
 — lad en Dag da Maskinerne staa.
 Vi vokser endnu, som vi voksede før,
 — vi straks femti Tusind vil naa!
 Og steds' lad det lyde, som hidtil det lød:
 Til Arbejdet, Liv eller Død!

Chr.

18. ARBEJDSMANDENS VAARSANG.

Mel.: Vintran rasat ud.

Det er Vaar, og vide over Lande
 Vaarens Sol nu lokker Livet frem,
 Isen mer ej binder Søens Vande,
 Blomster titte ud fra Knoppers Gem.

— Overalt det spirer og det skyder,
 Livets Vælde mer' ej kues kan,
 og med Skovl og Hakke Jorden bryder
 nu den jævne, simple Arbejdsmand.

Det er Vaar, og ej blot i Naturen,
 men i Samfundslivet er der Vaar.
 Bundne Kræfter løses, sprænger Muren,
 der som Hindring for vort Fremskridt staar.
 Vold og List ej mer' vor Fremgang dæmper,
 ingen mer' vor Vælde kue kan,
 og i Arbejdshæren forrest kæmper
 nu som før den stærke Arbejdsmand.

Det er Vaar, og Vaarens Fest vi fejrer —
 — hilser glad den foraarslyse Dag,
 og som Vaaren selv vi sikkert sejrer;
 thi vor Sag er selve Livets Sag.
 Vaarens friske Vind vor Fane fylder,
 Vaarens unge Liv vi mærke kan,
 Vaarens Sol vort Fanespjold forgylder,
 — Pagt med Vaaren har den Arbejdsmand.

Det er Vaar, og Rugens foraarsgrønne
 Spirer lover Brød til tusind' Hjem,
 lover Mandens Arbejd' at belønne,
 lokker glade Smil paa Kinden frem.
 -- Lad os da i Dag det Løfte give,

at som Vaaren vi vil over Land
 kæmpe for: Der Lys og Brød skal blive
 i hvert Hjem, hos hver en Arbejdsmand.

Chr.

19. VAAR.

Mel.: Jeg vil væрге mit Land.

Se, det svulmer af Vaar,
 og med Skumhvirvel staar
 selv den fattigste Bæk i den solstærke Dag.
 Og den mægtige Aa
 i sin Kraftfyldte maa
 skyde Fangarme ud i sit flommende Jag.

Se, det dirrer af Kamp
 i Fabriksrøg og Damp, —
 hør Turbinernes Skovle i Skumsprøjten slaar.
 Over Strande saa vidt
 gaar Erobringens Ridt.
 I et Eventyrland vi fortryllede staar.

Men den stærkeste Bæk
 skyller dog ikke væk
 alle Spor af det Menneskeblod, der gik tabt.
 Alle Taarer, som randt,
 alle Drømme, som svandt,
 er dog usselt betalt med det Guld, som er skabt.

Ja, en svimlende Gæld
 til den fattige Træl,
 er en Følge af Fyrsternes Eventyrfærd.
 Og hver Blodplet, de ser,
 hvor de danser og ler,
 den skal minde dem steds' om hans Menneske-
 værd.

Se, det svulmer af Vaar,
 hvor vi kampglade staar,
 under ildrøde Faner med stormstærke Krav.
 Og vort Eventyrland
 i Begejstringens Brand
 vi erobrer en Dag over Fyrsternes Grav.

Fra Norsk ved Chr. S.

20. SAMMENHOLD.

Mel.: Høje Nord.

Sammenhold — er det Sværd,
 vi i Kampen kækt har svunget,
 og hvis Pris vi har besunget,
 thi vi kender Værgets Værd.
 Hvert et Gode vi har vundet,
 — mere Mod i mange Fold —
 det er rundet
 ene af vort Sammenhold!

Sammenhold — er den Lov,
 som hver Klassefælle lyder,
 som man ej ustraffet bryder,
 — det er selve Livets Lov.

Og hver Gang, der Fare findes,
 slutter Kreds hver Fælle bold;
 Sejer vindes
 al Tid ved vort Sammenhold.

Sammenhold — er det Ord,
 der vort Løsen steds' skal være,
 er den Fane, vi vil bære,
 er den Magt, hvorpaa vi tror.
 I vor Kamp for vore Kære
 er det baade Sværd og Skjold.
 Priset være
 stedse skal vort Sammenhold.

Sammenhold Prøven stod,
 hele tred've Aar er svunden,
 og i Tiden, som er runden,
 vi bestandig sammen stod.
 Vi har vist, vi holder sammen
 mod hver nok saa listig Trolld!
 — A, og Amen
 stedse er: Vort Sammenhold!

Chr.

21. FREMAD!

Mel.: Ja, vi elske dette Landet.

Som et Drøn igennem Tiden
 gaar det store Bud:
 Slut Jer sammen, lav og liden
 bryd af Trældom ud.
 Fylk Jer om et Fællesmærke
 — Enighed gør stærk —,
 bliv en Sten i Mure stærke
 om vort Frihedsværk —,
 bliv en Sten i Mure stærke
 om vort store Frihedsværk.

Arbejdsmand, dit Navn skal klinge
 som et Frihedskald;
 som Basunstød skal det bringe
 Trældoms Mur til Fald.
 I en Klang af tusind Stemmer
 skal hvert Retfærdskrav
 slynges ud mod dem, der glemmer
 Bud, som Pligten gav, —
 slynges ud mod dem, der glemmer
 Bud, som Broderpligten gav.

Arbejdsmand, dit Navn skal værne
 den, som lider Nød;
 vær for dem en Haabets Stjerne,
 dem, som Modgang brød.
 Vær de Gamles tro Beskytter,

staa de Trætte bi,
 og vær den, som Stene flytter
 bort fra deres Sti, —
 ja, vær den, som Stene flytter
 bort fra Alderdommens Sti.

Arbejdsmand, bliv Fredens Bærer,
 kæmp mod Krigens Brand,
 mod den Ufreds Aand, som tærer
 Kraften i vort Land.

Militærets Magt vi knækker
 — Raaheds Jærn og Baand —;
 over alle Lande rækker
 vi vor Broderhaand, —
 over alle Lande rækker
 vi vor Næste Broderhaand.

Broder, byd dem, som vansmægter,
 Kundskabs Kilde ren;
 lad de unge, nye Slægter
 let til den naa hen.
 Da vil Frihedssolen skinne
 overalt paa Jord,
 saa at ingen Mand og Kvinde
 mer' i Mørket bor, —
 saa at ingen Mand og Kvinde
 mer' i Trældomsmørket bor.

C. Abrahamsen.

22. SLUT SAMMEN!

Mel.: Vintren rasat ut.

Arbejdsmand, som femte Hjul til Vognen
 blev Du regnet med i mange Aar;
 ingen troede, at Du var vaagen,
 at Du kunde slippe Trællekaar.
 Naar Du nævntes, var det Sjover, Slave,
 og Du fandt det ikke selv for vidt,
 men der kom en Dag, Du vilde have
 Del i Styrelsen om — mit og dit —.

Da du lærte at organisere
 Dig, og Du vandt Troen paa Dig selv;
 da der stadig til Dig fler' og flere
 kom, Du fandt, at det var dit en Del
 af de Goder, som Du ærlig tjente
 til dit Folk og til dit Fædreland;
 mange var der dog, som ikke mente,
 Du kund' ranke Ryggen selv som Stand.

Men den Tid forlængst for Dig er omme,
 Du har vist, at Du forstod de Ord:
 Slut jer sammen, og en Dag vil komme,
 hvor I pynte kan jert Hus og Bord
 med den Løn, som Kravet efterstræber,
 mere Brød og lige Ret i Land
 for hver Mand og Kvinde. det vi kræver,
 ej for Greve mer' end Arbejdsmand.

Nylig stod en Valgdag over Landet,
 Junkermagten da blev slaaet ned,
 Kapitalens Raab løb ud i Sandet,
 da den leflede for Folket med,
 at vort gamle Land var nu i Fare,
 hvis det styret blev af Folkehaand.
 Folket gennemskuede den Snare,
 sprængte alle Privilegiers Baand.

Magten vor, vi Lønnen da skal hente
 for vort Slid og for vor' Trælleaar.
 Magt er Ret, men vi maa stadig vente
 for at skaffe bedre Levekaar.
 Men nu lysner det, nu spredes Skyen,
 og der skrives nu en Grundlov ny
 for det danske Folk. Paa Land, i Byen
 stiger op, et Samfunds Morgengry.

—m.

23. VOR ARBEJDSLØSHEDSKASSE.

Mel.: Høje Nord.

Gennem Sky, Dagen brød,
 fra et venligt Morgenrøde
 ses en nyfødt Sol at gløde,
 der til Flugt en Fortid bød,
 der vil Mørkets Skygger jage

over Hav og Klippeø.
Gamle Drage,
onde Dværge, I skal dø.

Op til Kamp, ud til Strid,
hvor der kræves Mod og Evne,
hvor der gives nok at hævne
mod en forudgangen Tid.
Hvor man Arbejdsløshed kendte,
men ej Midlet derimod.
Tit det hændte
aaben Fattiggaarden stod.

Livets Lov, Fyldest ske;
det har kostet Tid og Kræfter
for at naa, hvad nu herefter
blev en Stands Velsignelse.
Ej for dyrt vi kunde købe
det, der løste, det, som brød
denne Svøbe,
denne Arbejdsløshedsnød.

Arbejdsløs, uden Brød,
Manddomskraften modløs dirrer,
og fortvivlet Blikket stirrer:
Uforskyldt og dog i Nød.
Men nu ses, da Taagen letter,
at vi frem mod Maalet gaar,
Blikket retter,
Arbejdsløshedshjælp, der staar.

Ingen Lov, intet Bud,
 før for Arbejdsmænd det hændtes,
 til hans Held og Gavn ej kendtes,
 at der sendtes Love ud.
 Lig et Haab, en Frihedsranke,
 lig en Drøm, der opfyldt blev:
 Før en Tanke,
 nu den bedste Lov, man skrev.

Tak til dem, Tak enhver,
 som i Arbejdsløshedssagen
 har sin Gerning lagt for Dagen,
 der som »Ekko« lyder her.
 Ej et Blændværk skal vi male,
 Her er Gerningen saa stor,
 den skal tale,
 her kan spares store Ord.

K

24. FANESANG.

Mel.: Socialisternes Marsch.

Kom Arbejdsmand, mød ved din Fane i Dag,
 din Pligt er som fribaaren Mand,
 at vise, Du ved, hvad der gavner dit Fag
 og hele din talrige Stand.
 ∴ Ej svigte dit Banner, ej tabe dit Mod,
 Nej, før lad det koste dit Blod. ∴

paa vor Klasses Verdenspagt.
 Denne Dug har selv vi skænket
 vor Forening til et Flag,
 — den har lænket
 os for evig til vor Sag!

Chr.

26. HIL DIG, VOR FANE!

Mel.: Dejlige Danmark.

Hil Dig, vor Fane! — Højt vil vi bære,
 løfte Dig op over Hverdagens Graa,
 Samlingstegnet for os Du stedse skal være,
 — om Dig som Fanevagt trofast vi staa.

Hil Dig, vor Fane! — Bud skal Du bringe
 om, at vi Samtidens Tanker forstaar,
 Højt vore Sange imod Dig skal klinge,
 medens mod Friheden fremad vi gaar.

Hil Dig, vor Fane! — Selv har vi skænket
 til vor Forening det manende Flag,
 — rejst det som Tegn paa, vi føler os lænket
 nu og for evig til Frihedens Sag.

Hil Dig, vor Fane! — Højt vil vi love
 aldrig at svigte dit manende Kald,
 — selv Dig at følge i Kamp vil vi vove,
 — Kampen vil føre til Urettens Fald.

Chr.

27. DEN JÆVNE SIMPLE ARBEJDSMAND.

Den jævne simple Arbejdsmand
 maa haardt for Brødet slide;
 ja, Danmarks bedste Hædersstand
 som oftest Nød maa lide.
 Thi ej de rige Folk forstaar,
 og sjelden kun erkender
 den store Hjælp, de daglig faar
 af Arbejdsmandens Hænder.

Hver Sten, som er paa Gaden lagt,
 har kostet Flid og Møje,
 og hver en Bygnings stolte Pragt,
 vi daglig har for Øje, —
 er Frugten af den Arbejdsaad,
 der er vort bedste Smykke;
 og derfor bør den grove Haand
 vi ret med Varme trykke.

Naar Dampmaskinens flinke Hjul
 os meget Arbejd' letter; —
 naar rask vi farer som en Fugl
 henover Mark og Sletter;
 er Skibets Køl solid og stærk,
 saa trygt vi Rejsen ender, —
 da er det hele kun et Værk
 af Arbejdsmandens Hænder.

Hver Modejunkers fine Dragt,
 hver Frøkens Silkekjole,
 er Traad for Traad tilvejebragt
 paa Arbejdsmandens Spole.
 Hver Diamant, der klar og ren
 i Kongekronen blænder,
 er kunstig fattet — Sten for Sten —
 af Arbejdsmandens Hænder. —

Og derfor bør vor Arbejdsmand
 ej lide Nød og Kummer,
 thi ej vi ham betale kan
 med nogle usle Krummer.
 Nej, giv ham, hvad han har fortjent,
 da først vi ret erkender
 den Gave, Himlen har os sendt,
 i Arbejdsmandens Hænder. —

W. Rantzau.

28. INTERNATIONALE.

Flyv højt, vor Sang, paa stærke Vinger,
 flyv over Bondeland og By,
 flyv saa langt, som Livets Klokke klinger,
 og bring Budskab om Dagens Gry,
 meld om Haab, hvor Forsagte græder,
 og slaa trygt mellem Hjerter Bro,

knyt til vor Fane Held og Hæder,
 giv dem, som tvivler, Klippetro!

:// Over Bjerg, over Dale
 skal Du flyve i Dag,
 thi Internationale
 gaar til Kamp for Folkets Sag. ://

Flyv over Danmarks gamle Have
 med Krigerærens rustne Hegn,
 lad det lyde ved de Faldnes Grave,
 at vor Fane er Fredens Tegn.

Bær dem ud, Tidens friske Toner,
 over vaklende Vangeled;
 hvor Verden skælver af Kanoner,
 er Du et Krav om Broderfred.

:// Over Bjerg, over Dale
 skal Du flyve i Dag,
 thi Internationale
 gaar til Kamp for Folkets Sag. ://

Flyv højt, vor Sang, og kald til Møde,
 hvert Folk, som paa sin Fremtid tror,
 faa de unge Hjerter til at gløde
 ved det mægtige Verdenskor;
 Livets Bud, skal Du os fortælle, —
 syng det ind i de tusind Hjem:
 De gamle Tanker dør af Ælde,
 men ny og bedre spirer frem!

:/: Over Bjerg, over Dale
 skal Du flyve i Dag,
 thi Internationale
 gaar til Kamp for Folkets Sag. :/:
 A. C. Meyer.

INDHOLD:

Nr.		Side
1	L'Internationale	3
2	Socialisternes Marsch	5
3	Arbejdets Mand	6
4	Før og nu	8
5	Muren skal vælte	10
6	Arbejdsmandens Maal	11
7	Vel mødt, Kammerat!	13
8	Frem, Arbejdsmænd!	14
9	Hilsen til Kongressen	15
10	Arbejdsmanden	17
11	Gør din Pligt — Kræv din Ret!	18
12	Vor Kamp	20
13	Forbundssang	22
14	Arbejdsmandsstanden	24
15	Til Kamp	25
16	Sang for Dansk Arbejdsmandsforb. Medlemmer I.	27
17	Do. do. do. II.	28
18	Arbejdsmandens Vaarsang	29
19	Vaar	31
20	Sammenhold	32
21	Fremad!	34
22	Slut sammen!	36
23	Vor Arbejdsløshedskasse	37
24	Fanesang	39
25	Vor Fane	40
26	Hil dig, vor Fane	42
27	Den jævne simple Arbejdsmand	43
28	Internationale. Af A. C. Meyer	44

DET GRAFISKE INSTITUT

BROLÆGGERSTRÆDE II

:: KØBENHAVN K. ::

